

Arrest

nr. 205 801 van 22 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 19 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 december 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.12.2017 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij al meer dan 7 jaar een relatie heeft met de heer B.E. (...) . Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar gezin te verenigen.

Betrokkene beweert dat de heer B.E. (...) afhankelijk is van betrokkene wegens zijn gezondheidstoestand. Hij legt hiervoor een medisch attest neer waarin vermeldt wordt dat haar partner mantelzorg nodig heeft. Dit element kan echter niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid gezien de heer Brems een beroep kan doen op ander familieleden of op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden.

Het beweert ook dat de heer B. (...) door zijn medische niet kan mee verhuizen naar Mongolië gezien zijn ernstige aandoening en daar slechte medische ondersteuning, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Wij vragen niet dat de heer B. (...) meeverhuist naar Mongolië, enkel dat betrokkene de aanvraag om machtiging dient in te dienen in het land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie."

1.3. Op 2 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Bevel om het grondgebied te verlaten
mevrouw,*

(...)

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting zoals

bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

2.3. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9*bis*, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.4. Uit het administratief dossier en de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij op 21 december 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet indiende (zie punt 1.1.). Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in de voornoemde aanvraag betreffende de buitengewone omstandigheden onder andere het volgende argumenteerde:

“2.3. Buitengewone omstandigheden

(...)

Dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden bestaan in hoofde van verzoekster

a) Schending van art. 8 van het EVRM

(...)

b) Medische elementen

(...)

c) Verblijf en integratie

Zij verblijft reeds enig tijd op het Belgisch grondgebied.

Dat zij duurzaam verankerd is in onze maatschappij.

Verzoekster vraagt thans de regularisatie aan voor haar op basis van haar langdurig verblijf/procedure in België:

- Nederlands*
- Langdurig verblijf*
- Integratie*

Verzoekster bevindt zich ondertussen al geruime tijd en ononderbroken op ons grondgebied en heeft haar leven hier opgebouwd.

Verzoekster vraagt dan ook rekening te houden met haar specifieke situatie en dat van haar partner om te komen tot het nemen van een beslissing.

Zij heeft zich ondertussen zeer goed geïntegreerd en dit ondanks de moeilijke omstandigheden en een onzekere toekomst.

Bovendien werd eerder reeds gesteld dat men wel degelijk rekening dient te houden met integratie tijdens legaal verblijf en hiervan is in dit dossier overduidelijk sprake.

Dat verzoekster dan ook geregulariseerd dient te worden!

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren, dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een aanvraag in België verantwoorden.”

2.5. De verzoekende partij betoogt dat haar verblijf en integratie wel degelijk een aanvraag in België verantwoorden, dat haar belangen zich immers in België bevinden, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Zij meent dat zij uit de motivering niet kan afleiden waarom de verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in de bestreden beslissing. Zij wijst erop dat de verwerende partij gehouden is rekening te houden met alle elementen en afdoende moet motiveren, dat er dan ook een schending van de motiveringsplicht is.

2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen motieven bevat waarom het langdurig verblijf en de integratie van de verzoekende partij, zoals aangehaald in haar aanvraag van 21 december 2017 als buitengewone omstandigheid geen buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste en enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.8. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.9. Aangezien het bestreden bevel op dezelfde dag, 2 maart 2018, werd genomen als de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aangezien beide beslissingen ook op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht, 20 maart 2018, en aangezien beide beslissingen door dezelfde administratief assistent werden genomen en ondertekend, blijkt de verknochtheid tussen het bestreden bevel en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Er werd pas tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten besloten nadat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarbij zij heeft vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer naar Mongolië verhinderen.

Aangezien uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat niet alle buitengewone omstandigheden werden onderzocht moet in de huidige stand van het geding worden uitgegaan van de

veronderstelling dat de aangevoerde elementen mogelijk buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou hebben besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op de nauwe samenhang met de eerste bestreden beslissing en het daarin vastgestelde gebrek aan formele motivering, dient, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald en samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER